

Εκλογών μηνύματα...

του Χρίστου Στεργ. Μπελλέ

Θα μπορούσε κανείς να γράψει φύλλα επί φύλλων για τα μηνύματα των τελευταίων εκλογών, που είναι, δυστυχώς, πολύχρωμα, ανάλογα, δηλαδή, με τα κομματικά ματογυάλια των ποικιλώνυμων αναλυτών. Στα περιορισμένα πλαίσια μας, αποκρυπτογραφούμε τα κατ' εμάς κύρια:

Πρώτο: η εκδίκηση της αποχής που εγγίζει το 35%, ποσοστό μεγαλύτερο απ' εκείνο του 2009 και αντικατοπτρίζει την αδυναμία των δύο πολυσυλλεκτικών κομμάτων εξουσίας να πείσουν περισσότερο από το ένα τρίτο του λαού, τουλάχιστον για τη σοβαρότητα και τη διακύβευση τούτης της σημαντικότερης από το 1974 εκλογικής αναμέτρησης. Και τούτο, γιατί τα διλήμματά τους ήταν κενά περιεχομένου, μονοσήμαντα, φοβικά. Πιο απλά: Δίλημμα υφίσταται, όταν από τη μια μεριά υπάρχει η απειλή κι από την άλλη η ελπίδα. Και οι δύο «πρωταγωνιστές» έσπερναν και σπέρνουν «νύχτα», κρατώντας μόνο ρομφαίες απειλής και μόνο ασύστολες εν κενώ αναλύσεις, για μια κοινωνία που δε σκέπτεται, πλέον, όπως σκεπτόταν ψες.

Δεύτερο: η εκδίκηση του φόβου, που από ανελέητο όπλο στην εξουσιαστική φαρέτρα, μεταλλάχτηκε σε αυτεπίστροφο, θυμό κι οργή για τους δύο «μεγάλους» του πολιτικού συστήματος. Και τούτο, γιατί η κοινωνική διαχείριση του φόβου αποτελεί εξαιρετικά δύσκολη, επικίνδυνη, απρόβλεπτη υπόθεση για τους ιθύνοντες και μάλιστα: Όταν το κοινωνικό περί δικαίου αίσθημα δοκιμάζεται και προκαλείται βάνουσα. Όταν το δίκαιο του δυνατού αποτελεί νόμο. Όταν αλογάριαστοι άνθρωποι ταπεινώνονται ασύστολα απ' τη συστημική ισχύ κι αλαζονεία. Όταν η στυγερή μάσκα της εξουσίας ανερυθρίαστα βαπτίζει τη βία της νόμο και την αντίστασή μας έγκλημα. Όταν η υποτίμηση κι ο βιασμός της ανθρώπινης νοημοσύνης και γλώσσας γίνεται άθυρμα των κρατούντων. Όταν η φτώχεια – η χειρότερη μορφή τρομοκρατίας – είναι αυτεξούσια επαναστατική δύναμη, διότι δε θα 'πρεπε να υπάρχει. Όταν τα κοινωνικά δικαιώματα αντιμετωπίζονται κυνικά σαν κόστος κι όχι αξία. Όταν εκείνος που δεν ελπίζει τίποτε, δε φοβάται τίποτε. Όταν... και μύρια τόσα «όταν», όσες και οι αιτίες εκδίκησης της «Δημοκρατίας», που στη γενέτειρά της κατάντησε, κύρια, στην απλή κατ' έθος έκφραση ατομικής ψήφου.

Τρίτο: η εκδίκηση της μεσαίας τάξης (δημόσιοι και ιδιωτικοί υπάλληλοι, επιστήμονες, ελεύθεροι επαγγελματίες, συνταξιούχοι, μικροϊδιοκτήτες, βιοτέχνες, μικρομεσαίοι επιχειρηματίες κ.ά.) που αποτελεί την πλειονότητα της ελληνικής κοινωνίας και οι εκάστοτε πολιτικές μετακινήσεις της καθόριζαν το εκλογικό αποτέλεσμα. Τούτη η τάξη, από χαϊδεμένο παιδί των δύο μεγάλων κομμάτων, κατέστη ο αποδιοπομπαίος τράγος τους, θύμα τραγικό και κύριος αιμοδότης ενός αδηφάγου, γερασμένου, αγκυλωμένου εισπρακτικού μηχανισμού, βορά επήλυδων δανειστών και Μνημονίων. Πρόκειται για την τάξη-πυλώνα της σύγχρονης κοινοβουλευτικής δημοκρατίας (βλέπε Γαλλική Επανάσταση και όχι μόνο) που η κατάρρευση κι ο αποδεκατισμός της συμπαρασύρουν και τους λοιπούς δημοκρατικούς θεσμούς, με ό,τι τούτο συνεπάγεται.

Τέταρτο: **η εκδίκηση της Ιστορίας**, που καταυγάζει στα πανελλήνια ποσοστά (6,95%) του νεοναζιστικού μορφώματος που, ακόμα, σε Καλάβρυτα και Δίστομο – τραγικά θύματα του φασισμού – μετρούν 6,44% και 5,96%, αντίστοιχα. Όπερ έδει δείξει: «λαός που αγνοεί την Ιστορία του, είναι καταδικασμένος να την ξαναζήσει». Και εδώ η ευθύνη της πολιτείας, μα και σύσσωμου του πνευματικού κόσμου κι όλων μας, για την ενοχική σιωπή, μπροστά στην ουσιαστική κι επίβουλη εξαέρωση της Ιστορίας απ' την εκπαίδευση.

Οι σύγχρονοι, όμως, Έλληνες Βουρβόνοι προχωρούν αγέρωχοι κι ασύστολοι. Λειτουργούν με όρους μιας κοινωνίας που δεν υπάρχει πια, αγνοώντας ιστορικές ειδήσεις, ακόμα κι αυτή την αποστροφή - καταγγελία του περιβόητου Ταλειράνδου πως: «δεν έμαθαν τίποτε από την καταιγίδα της επανάστασης που ξεθεμελίωσε τον παλιό κόσμο και δεν ξέχασαν τίποτε από τις παλαιές πρακτικές που έφεραν την καταιγίδα»...